

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

La a 20-a aniversare a Republicii*

La 30 decembrie poporul român a sărbătorit a 20-a aniversare a Republicii noastre. La această sărbătoare a poporului nostru, participă și Biserica cu ierarhii, clericii și credincioșii ei, pentru că ei sînt fii ai acestui popor și — alături de poporul românesc — au participat și participă și ei la realizarea transformărilor adînci și înnoitoare, ce s-au împlinit — de-alungul acestor 20 de ani — în viața poporului român.

20 de ani par să fie puțini și în viața unui individ; 20 de ani sînt anii tinereții, iar în viața unui popor care are o istorie îndelungată, 20 de ani par să fie și mai puțini. Și totuși în acești 20 de ani s-au petrecut altele transformări profunde și înnoitoare, încît ele reprezintă o întreagă epocă nouă.

Transformările acestea se văd pretutindeni în înfățișarea cu totul nouă a Patriei noastre. Ne putem mîndri că bunul Dumnezeu ne-a binecuvîntat cu una din cele mai frumoase țări din Europa. Munții noștri, înalți și maiestosi, ne aduc aminte de năzuințele înalte ce trebuie să ne însușească viața; marea ne aduce aminte de frămîntările sufletului. La aceștia, se adaugă dealuri și șesuri, cu toate bogățiile și frumusețile țării noastre.

Aceste bogății și frumuseți au fost multiplu valorificate prin munca și priceperea genului creator al poporului nostru sub îndrumarea conducătorilor lui înțelepți și iubiți. Din ele au răscălit fabrici, uzine, hidrocentrale, orașe și cartiere noi. Peste tot se văd aceste transformări înnoitoare pe latura materială a vieții poporului nostru.

Dar aspectul acesta palpabil, pe care-l vedem toți, pe care-l văd și-l admiră toți străinii care ne vizitează țara și prin care se asigură — prin industrie și prin întreaga economie națională — progresul material și bunăstarea poporului, — nu trebuie să uităm că este numai manifestarea sufletului lăuntric, care însușește și promovează aceste transformări. Căci în cei 20 de ani s-au produs schimbări profunde și înnoitoare de ordin sufleteș, încît se poate spune cu drept cuvînt că poporul nostru și-a dăruit toată puterea sa de creație, făurind valori spirituale cu caracter universal.

Pe planul acestor adînci și înnoitoare transformări spiritual-morale, al îmbogățirii vieții noastre lăuntrice, este vrednic de amintit faptul că ele sînt în legătură cu valorile din trecut. Noi mergem adînc în trecutul nostru pînă la strămoșii noștri geto-daci, atît de frumos înzestrați cu virtuți sufletești și trupești alese. Mergem adînc în trecut pînă la strămoșii noștri romani, din care — împreună cu geto-dacii — s-a plă-

(Continuare în pag. 3)

* Cuvîntarea I. P. S. Dr. Nicolae Mladin, Mitropolitul Ardealului, rostită cu prilejul împlinirii a două decenii de la proclamarea Republicii, Duminică 31 decembrie 1967, după Sf. Liturghie, în Catedrala mitropolitană din Sibiu.

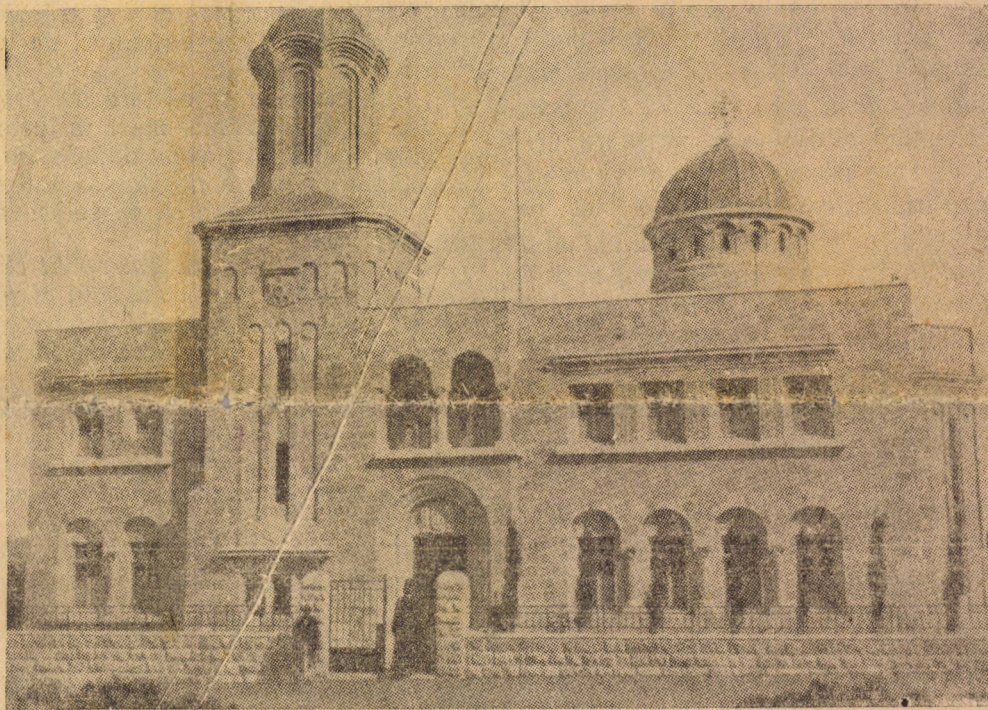
Intruparea Mîntuitorului Iisus Hristos

„Hristos pe pămînt, înălțați-vă!”
(Vers din Catavasiile Crăciunului)

Deși ne aflăm la o oarecare distanță de Nașterea Domnului, vibrații calde, ecouri puternice, născute de acest mare praznic, continuă totuși să stăpînească sufletele noastre creștinești.

Semnificațiile întrupării Mîntuitorului, ale Nașterii Sale suprafirești din pîntecele unei cu totul neprihănite fecioare, ale luării de trup o-

de contextul istoric al vremii, de fapte și oameni, ale căror nume sînt cunoscute istoriei universale. Astfel, Nașterea Domnului a avut loc în anii regelui Irod al Iudeii, care a domnit crud și blestemat de norod între anii 40 a.Hr. și 4 d.Hr. sau 750 a.u.c., și în timpul cînd la Roma în fruntea întinsului imperiu roman era Caesar

Biserica ortodoxă română din Ierusalim

menesc, de ființă asemănătoare nouă și umblării Sale pe pămînt — sînt multiple și sînt, mai ales, cu anevoie de tălmăcit, în toate laturile sau întinderile lor. Intruparea celei de a doua Persoane divine, a Fiului lui Dumnezeu, înainte de orice rămîne un act — cel mai mare act — de manifestare a nemărginitei iubiri a Părintelui nostru ceresc față de creatura Sa, față de lucrul miinilor Sale.

Despre întruparea Sa ne vorbește chiar Mîntuitorul Iisus Hristos, cu diverse prilejuri, și ne vorbește apoi Sf. Apostoli și multe capete luminate ale Bisericii noastre.

Un înțeles dintre cele mai de căpătii ale Nașterii Domnului este bine redat și într-un vers din Catavasiile Crăciunului, care spune: „Hristos pe pămînt, înălțați-vă!”.

Mai întîi, acest vers arată că întruparea Mîntuitorului este un fapt real, este un lucru cert, sigur, petrecut aievea: „Hristos pe pămînt”. Crăciunul nostru deci ne amintește, ne aduce în față an de an o realitate istorică, un eveniment petrecut în urmă cu aproape două mii de ani, un mare adevăr, o negrăită piatră de hotar în istoria lumii, de la care oamenii au început să-și numere anii erei în care ne aflăm.

Despre acest eveniment ne grăiește Sf. Evangelist Luca, care — în virtutea darului primit de Sus, în virtutea personalității sale, a pregătirii sale intelectuale și a calităților sale de adevărat istoric — a încopciat, a legat Nașterea Domnului și ieșirea Sa la propovăduire, umblarea Sa „pe pămînt” deci — cum zice versul menționat —

Octavianus Augustus, care împărățește între anii 27 a.Hr. și 14 d.Hr. și căruia îi urmează Tiberius Claudius Nero, om crud și desfrînat, pe care, alături de încă alți stăpînitori ai vremii, Sf. Luca de asemenea îl amintește.

Despre Nașterea Domnului și despre petrecerea Sa pe pămînt ne grăiesc apoi „locurile sfinte”, cum îndeobște ne sînt cunoscute, ne vorbesc adică acele drumuri și acele cetăți care și-au legat nemurirea de pașii Celui ce le spunea: „Ochii voștri sînt fericiți că văd și urechile voastre că aud, căci mulți prooroci și drepti au dorit să vadă cele ce vedeți voi și să audă cele ce auziți voi” (Matei 13, 16—17). Ne vorbește Nazaretul, înmiresmat și astăzi de parfumul livezilor sale de portocali, ne vorbește Capernaumul ale cărui rămășițe arată strălucirea sa de odinioară, ne grăiesc Ioppe sau Iafa de astăzi, Betsaida și Magdala, Sichemul și Ierihonul unde arheologii descoperă astăzi importante urme din trecut, ne vorbește Betleemul, cu o seamă de monumente legate de Nașterea Domnului, și cu deosebire Ierusalimul, vechiul Ierusalim, plin și el de tot felul de biserici și alte construcții care vorbesc peste veacuri de petrecerea Mîntuitorului în această cetate. Chiar și noi românii avem aici o biserică, pe care o reproducem în clișeu de mai sus.

În al doilea rînd, versul de Crăciun pus în fruntea acestor rînduri ne arată în mare mă-

(Continuare în pag. 2)

69305

Intruparea Mintuitorului Iisus Hristos

(Urmare din pag. 1)

sură chiar scopul venirii lui Iisus Hristos pe pământ, când ne spune: „*Înălțați-vă!*”. Intr-adevăr, nici un cuvânt parcă nu redă mai bine înțelesul întrupării Mintuitorului ca înălțarea: „Hristos pe pământ, înălțați-vă!”.

Nu este vorba de a ne înălța pe vreun munte oarecare și nici de vreo altă înălțare fizică sau văzută, care, de altfel, își au și ele frumusețile și înțelesurile lor, ci este vorba de o înălțare morală, sufletească, de o ridicare a noastră deasupra celor rele, de o înălțare deasupra a tot ce este josnic și urit, de o scuturare și o permanentă depășire a noastră pe o linie care ne ridică tot mai sus către starea omului bun și cinstit, la starea omului harnic, curat și luminat, la starea „bărbatului desăvârșit”, cum îl numește Sf. Ap. Pavel. Iisus — spune mitropolitul A. Ivireanul în înțeleptele sale predici — „a venit în lume să facă pe toți oamenii curați și fără stricăciune”, să-i înalțe, spus altfel.

„Cuvîntul trup s-a făcut” — ne învață un Sf. Părinte, reproducind cuvintele Sf. Evanghelist Ioan (Ioan I, 14) — ca trupul să se facă cuvînt, fiind bogat s-a făcut sărac pentru noi, ca noi să ne îmbogățim cu sărăcia lui (cf. II Cor. 8, 9), s-a făcut asemenea nouă din multă iubire de oameni ca noi să ne facem asemenea Lui prin toată virtutea”. Înălțați-vă deci, parcă vrea să ne spună versul în cauză, deasupra josniciei, înălțați-vă deasupra vorbelor deșarte, deasupra egoismului și lăcomiei, deasupra urii și îngustimii de care adesea ne facem vinovați, înălțați-vă sau ridicați-vă deasupra a tot ce trage în jos viața voastră, întinînd-o, pătînd-o și întunecînd-o. Înălțați-vă, ne îndeamnă pe toți cîntarea de Crăciun, prin muncă, prin creație, prin căutări nepotolite, prin priveghere asupra voastră, prin meditație și rugăciune, prin fapte bune și dreaptă apreciere a frumuseților vieții, prin gînduri alese și preocupări frumoase. Prin toate acestea deci și altele asemenea lor înălțați-vă spre sferele curate și luminoase ale unei vieți adevărate, cinstitoare pentru voi, folositoare semenilor și bine plăcută lui Dumnezeu. Rezumînd concepția despre Biserică și rostul ei în lume a Sf. Chiril din Alexandria, un mare teolog de-al nostru arată că ea (Biserica) este „comunitatea care se purifică pe sine de tot ce este rău și egoist și se umple de tot ce este bun, într-un act neîntrerupt de îndlțare spre Dumnezeu și de creștere în comuniune iubitoare”.

Despre această „înălțare” ne vorbește Mintuitorul Iisus Hristos în „Predica de pe Munte” de pildă, unde ne cere să ne ridicăm prin faptele noastre pozitive deasupra fățarniciei „cărturarilor și fariseilor” (Matei 5, 20), deasupra jignirilor, neînțelegerilor și a tot ce pricinuieste dezbinări și crime între oameni (Matei 5, 21—25), deasupra a ceea ce în chip vinovat ne tentează sau ne ispitește (Matei 5, 29), deasupra a tot ce înseamnă nealitate sau minciună între noi (Matei 5, 37), tinzînd permanent sau înălțînd mereu ființa noastră spirituală spre Cel ce ne-a „chemat dintru întuneric la minunata sa lumină” — cum zice Apostolul (I Petru 2, 9), spre „Soarele nostru Hristos”, spre Ziditorul și Părintele nostru ceresc, după cum în aceeași Predică ni se spune: „Fiți dar voi desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel din ceruri, desăvârșit este” (Matei 5, 48). Tot pe linia acestor gînduri, comentînd cuvintele Mintuitorului: „Așa să lumineze lumina voastră...” (Matei 5, 16), Sf. Ioan Gură de Aur ne învață că noi, creștinii, trebuie să fim pătrunși de „o virtute mare, să ardă în inimile noastre — cum spune el — focul dragostei, iar lumina lui să strălucească în afară. Faceți viața voastră fără reproș înaintea oamenilor. Viața voastră toată să fie mai curată și mai strălucitoare ca lumina soarelui”.

Sfînta Liturghie arhierească la Blaj

Marti, 26 decembrie 1967, a doua zi de Crăciun, Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae, însoțit de P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belascu și de C. diaconi I. Bolog și V. Gîrbu, a plecat la Blaj. Aici, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi și în prezența unui mare număr de credincioși, care umpleau frumoasa catedrală din acest oraș pînă la refuz, Înaltul nostru Ierarh a slujit Sf. Liturghie arhierească.

Ingenunchiați în rugăciune, clerici și credincioși aduc laudă și mulțumită lui Dumnezeu pentru toate binefacerile ce le revărsă asupra noastră.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, P. C. pr. A. Teodorescu, parohul catedralei, mulțumește călduros I. P. S. Mitropolit Nicolae pentru bucuria de care i-a învrednicit săvîrșind Sf. Liturghie arhierească, la altarul la care au slujit atîția ierarhi de seamă, al căror suflet se bucură că, iată, astăzi ne găsim înfrățiți într-o singură Biserică românească.

P. C. prot. P. Boieru (Mediaș) subliniază faptul că după slujba săvîrșită ieri, în prima zi de Crăciun, în catedrala mitropolitană din Sibiu, Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae a venit a doua zi a praznicului să ingenuncheze alături de fiii Tirnavelor și să se roage împreună cu ei.

P. C. vicar Tr. Belascu vorbește credincioșilor despre importanța sărbătoririi Soborului Maicii Domnului, subliniind cinstirea care se cuvine să o aducem Prea Curatei Născătoare de Dumnezeu. Cărțile noastre de cult și colindele noastre strămoșești sînt pline de cîntări de laudă aduse Prea Sfintei Fecioare.

În continuare arată că țara noastră se bucură azi de prestigiu tot mai mare în lume și că noi, preoți și credincioși, avem datoria să ne aducem contribuția ca patria noastră să înflorească, pacea și buna înțelegere să se sălășuiască în lumea întreagă.

A vorbit apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a adresat credincioșilor un cald și luminos cuvînt de învățătură, spunînd printre altele că la praznicul Nașterii Domnului, se bucură cerul și pămîntul, toate cele văzute și nevăzute. Toate cîntă împreună cu îngerii „pe pămînt pace și între oameni bunăvoie”. Toate sînt înfiorate, pentru că Pruncul ce se naște nu-i un prunc oarecare. Este pruncul pe care l-au profețit proorocii și l-au așteptat veacurile.

Dacă de fiecare dată Nașterea Domnului ne umple de bucurie, înseamnă că Hristos este veșnic viu. El se naște și se întrupează în veci, în viața și inima fiecărui credincios.

Ce este taina Sf. Botez, dacă nu momentul cînd în cel botezat se sălășluiește Hristos? Fiecare devine staulul în care se naște Hristos, în care se „întrupează” și crește Dumnezeu.

Dar Iisus Hristos „se naște”, se sălășluiește nu numai în fiecare credincios, ci și în întreaga Biserică a Sa. Sf. Apostol Pavel ne spune că Hristos este „Capul Bisericii”, iar Biserica este „trupul lui Hristos”. Așa Hristos trăiește în Biserică de-a lungul veacurilor, înscînd cu puterea Sa dumnezeiască întreaga ei lucrare.

Cînd Mintuitorul a trimis pe Sf. Apostoli să propovăduiască Evanghelia, i-a trimis către toate popoarele, adică să o vestească fiecărui în limba sa. Nu într-o anumită limbă. Așa a ajuns Evanghelia lui Hristos și la poporul nostru prin misionarii creștini între care se menționează Sf. Apostol Andrei. Poporul român, băstinaș pe aceste meleaguri, a primit cu dragoste și bucurie dumnezeiasca învățătură creștină. Așa se face

„Hristos pe pămînt, înălțați-vă!” — este, precum am văzut, una din chemările de seamă ale întrupării Mintuitorului nostru Iisus Hristos.

Să ne străduim deci să urmăm acestei chemări redată atît de frumos și cuprinzător prin pana inspirată a poetului creștin de demult, care a compus versurile Catavasiilor.

Să ne înălțăm viața pe cît mai înalte culmi de trăire creștinească, să respectăm întru totul legile atît de sănătoase ale „omeniei” noastre românești. Numai astfel trăind ne valorificăm drept, pozitiv și superior viața, pe linia scopului sădit în ea de Cel ce ne-a dat-o, fiind, totodată, de folos semenilor și Patriei noastre dragi.

Diac. Gh. Papuc

că în vremuri grele, de durere și suferință, credința în Dumnezeu și legătura cu Biserica a fost mîngiere a poporului român.

Biserica noastră strămoșească a trăit cu acest popor nădejdea zilelor de mai bine.

Biserica a promovat legătura între frații de același sînge și ne-a adunat pe toți sub aripa sa ocrotitoare. Aceasta a fost posibil numai pentru că în toate bisericile se făcea aceeași slujbă, se foloseau aceleași cărți. În toate am fost una, toate ne-au fost comune, în aceeași limbă a vechilor cazanii.

Fără nici o deosebire episcopii și mitropoliții din Alba Iulia, Sibiu și Blaj au sacrificat totul pentru cultura, literatura și ridicarea poporului român.

Biserica a ocrotit și școala românească aducîndu-și contribuția la unitatea de limbă și cultură a poporului nostru.

Această unitate este mîndria poporului român și de aceea cinstim pe toți înaintașii noștri. Cinstim pe Simion Ștefan care în prefața la Noul Testament de la Bălgrad (1648) mărturisește că s-a străduit să folosească astfel de cuvinte care sînt înțelese de toți românii. Cinstim pe Inochentie Micu, care a murit ca un martir pentru legea strămoșească și drepturile „nației române”. Cinstim pe Andrei Șaguna, care în fruntea delegației române a susținut în fața împăratului din Viena dreptul la libertate a acestui popor.

Toți au luptat pentru ridicarea și biruința poporului român.

Dumnezeu ne-a învrednicit ca să vedem biruința mult așteptată, cînd poporul român și-a cîștigat libertatea și unitatea într-o singură patrie. Astăzi, toți muncesc și se străduiesc ca patria noastră, Republica Socialistă România, să crească, să înflorească și să se înalțe pe cele mai înalte culmi.

Pe întinsul patriei noastre apar astăzi uzine noi, cartiere noi. Peste tot se vede progres spre tot mai mare fericire.

Toate aceste progrese se datoresc unității noastre și dragostei noastre de om, de patrie, de omenire.

Să-l preamărim deci pe Hristos în unitate — spune Înaltul nostru Ierarh în încheierea cuvîntului său. Să ne apropiem de dragostea lui Hristos care ne îmbrățișează pe toți, ca Biserica strămoșească să fie vie și luptătoare pentru pace, ca patria noastră să înflorească.

După aceea I. P. S. Mitropolit Nicolae a împărțit credincioșilor anafora.

La ieșirea din Catedrală, Înaltul Ierarh a fost înconjurat cu dragoste de credincioși, I. P. S. Sa interesîndu-se îndeaproape de mersul lucrărilor de reparație a catedralei.

Spre seară, cu bucurie în suflet că lucrarea săvîrșită a adus roadele cele bune ale unității în credința străbună și în slujirea patriei, Arhiepiscopul nostru a plecat spre Sibiu, petrecut de dragostea fiască a tuturor celor ce au participat la prăznirea de Crăciun, de la Blaj.

Arhidiacon I. Bolog

BOBOTEAZA

Născătoare prea curată
Astăzi fiul tău s-arată,
În apa Iordanului
Cum a fost dorința Lui.

Să vie la riu-n care
Ioan boteza popoare,
Legea ca să se plinească
Apele să le sfințească.

Cerul porțile deschide
Glasul Domnului s-aude,
Peste cei ce se botează
Minune mare să vadă.

Duhul să mărturisească
Puterea dumnezeiască,
Pe Fiul Său cel iubit
Întru care bine-a voit.

Iar Ioan cu teamă mare
Botează pe-Acela care,
Este unul din Troiță
Cu Tatăl de o ființă.

Pe Fiul tău botezat
Roagă-l Maică ne-ncetat
Pentru noi ce-l prea mărîm,
Prin El să ne mîntuim.

Vasile Fărcaș

La a 20-a aniversare a Republicii

(Urmare din pag. 1)

mădit ființa noastră etnică și care au creat valori universale în istoria omenirii.

Vedem, de asemenea, cum toate puterile creatoare ale poporului nostru sînt scoase la lumină și — puse în lucrare — ele crează valori cu pecete românească, dar de factură universală.

Sînt căutați și scoși în evidență toți marii oameni ai Bisericii, care și-au adus contribuția lor la lupta pentru libertate, progres, independență și unitate națională, la cultura românească, la literatura românească, pentru că limba și literatura românească s-au cultivat și în Biserică. Din tinda ei s-a concretizat de timpuriu firul culturii, al literaturii și limbii literare, care s-a putut desfășura — apoi — în libertate și măreție.

De asemenea, sînt scoase în lumină frumoasele noastre mîndstiri în frunte cu mîndstirea Voroneț, care sînt de valoare universală și în fața cărora se pleacă cu evlavie și admirație orice suflet în care vibrează sentimentul prețurii valorilor superioare.

Păstrînd legătura cu trecutul, învățăm din el, totodată, ca în prezent să ne facem datoria față de țara noastră ca și strămoșii noștri. Așa precum ei și-au dăruit toate forțele și chiar viața — tot așa și noi să ne dăruim toate puterile ca poporul nostru să strălucească din ce în ce mai deplin în viața lui cea nouă.

O fațetă a vieții noastre moral-spirituale noi este înlăturarea egoismului rapace, deși poate că unele rămășițe mai există. El a fost înlocuit cu dăruirea de sine pentru binele obștesc. Această dragoste de popor, de patrie, este ceea ce face pe fiecare să se dăruiască pe sine pentru propășirea și fericirea poporului nostru.

Această dăruire de sine este în conformitate cu învățătura noastră creștină ortodoxă. Pentru că a fi creștin, înseamnă a iubi adevărul, binele și frumosul, a iubi neamul și Patria, a iubi pe toți oamenii, pe toată lumea.

Dacă Biserica noastră crește pe credincioșii ei în dragoste de Patrie, de poporul românesc și de întreaga omenire, ea aduce în felul acesta contribuția sa la zidirea vieții celei noi, bazată pe dragoste și înfrățirea tuturor.

Iată, dar, transformări adînci și innoitoare, prin care s-a ajuns la progresul de azi al țării noastre. Ne bucurăm și noi de acest mare progres al poporului nostru, sîntem mîndri că numele de român a pătruns cu fală în toate țările pămîntului, precum și de faptul că oricine te întâlnește în străinătate, te felicită pentru minunatul și rapidul nostru progres multilateral, pentru spiritul de demnitate națională și pentru contribuția poporului nostru la propășirea lumii de azi și la așezarea unui spirit de pace și înfrățire între popoare.

Sentimentul acesta: că sîntem prețuiți în toată lumea, ne umple de bucurie și este, totodată, un imbold permanent ca și de aici înainte să ne dăruim toate puterile pentru ca poporul nostru să se ridice cît mai sus, pe culmi și mai luminoase de cultură și de civilizație.

Astfel participăm noi la sărbătorirea a 20 de ani de la proclamarea Republicii. Dumnezeu a binecuvîntat munca și strădaniile noastre pentru viața cea nouă, pace și înfrățire între toate popoarele.

Ne rugăm lui Dumnezeu să ocrotească poporul român, să-l călăuzească pe căi de împlinire și de mîrire, iar Biserica noastră s-o ajute să-și împlinească nu numai misiunea ei religioasă-morală, ci și misiunea ei socială, patriotică și românească și prin aceasta prin faptele noastre cele bune să se preamărească numele lui Dumnezeu-Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

La început de an

Întreg poporul nostru — și împreună cu el și noi, credincioșii creștini — am pășit pragul Anului nou 1968 cu optimism, învăluți în lumină și încredere nestrămutată în viitor. Cu toții am ascultat cu emoție cuvîntul de căldă urare al d-lui Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, cu toții am închinat pentru prosperitatea Patriei noastre scumpe, Republica Socialistă România, pentru fericirea familiilor noastre și a întregului nostru popor.

Căci la împlinirea a 20 de ani de la proclamarea Republicii, roadele recoltate sînt deosebit de bogate. De-a lungul acestor două decenii, linia timpului a fost ridicată pe o cotă înaltă a unor realizări epocale. Pentru poporul nostru, anul 1967 a fost anul năzuințelor împlinite. De aici optimismul și nădejdea tare că Anul nou 1968 va fi un an de pace și creație.

Acum, la cumpăna de ani, cînd ne despărțim de anul care a trecut și-l salutăm pe cel care vine, privim — asemenea unui drumeț care face un scurt popas — în urmă la alergarea vieții noastre din anul ce s-a sfîrșit și la strădaniile noastre, liniștiți și împăcați că acestea au marcat linia unei dinamici ascendente, concretizată în succesele obținute în opera de desăvîrșire a noii societăți din țara noastră.

Este de la sine înțeles că nu ne putem mîrgini numai la a privi roadele ce pot fi acum culse cu satisfacție și bucurie. A ne limita la atît, ar însemna că ne culcăm pe lauri. De aceea, se cuvine să vedem și lipsurile ce au rămas neîmplinite, să chibzuim cu grijă asupra programului de muncă pentru Anul nou 1968, alegînd mijloacele cele mai potrivite pentru îndreptarea greșelilor și pentru sprijinirea și mai activă — din partea noastră a fiilor Bisericii Ortodoxe Române — a împlinirii în cît mai bune condițiuni a muncii ce s-a programat pentru anul acesta și pentru cei imediat următori. Trebuie să ne antrenăm și mai intens și mai înflăcărat într-o muncă jertfelnică, susținută și cît mai folositoare Sfintei noastre Biserici și scumpei noastre Patrii, Republica Socialistă România.

Să nu uităm că ceea ce s-a făcut pînă acum nu este totul în acțiunea în care poporul nostru s-a angajat cu atît avînt și capacitate creatoare. Pînă la culmea mult dorită a împlinirii depline, mai este cale lungă, iar viața — în permanență ei năzuință și schimbare spre mai bine — ne impune să mergem mereu înainte, să privim cît mai des înainte, spre viitorul ce ne stă în față și cît mai rar înapoi, spre trecutul pe care l-am parcurs. Căci mai mult decît cele ce am reușit să înfăptuim, sînt cele ce așteptăm să fie înfăptuite în viitor. De aceea, entuziasmul și rîvna noastră constructivă să nu se micșoreze, ci să sporească neconținut pe măsura sarcinilor noi ce ne stau în față.

Tocmai acest lucru se desprinde luminos și convingător din spiritul dinamic care străbate, ca un fir roșu, Directivele și legile pe care le-a adoptat recenta sesiune a Marii Adunări Naționale. Căci ele trasează un vast program de muncă și dimensionează — printr-o pătrundere ca de săgeată în viitor — linia ascendentă a Patriei noastre în anii care urmează. Ele arată grija deosebită și permanentă pentru viitorul națiunii noastre. Ele constituiesc, în același timp, o cheazăie a progresului rapid pe drumul unei vieți culte și civilizate și în neconținută înflorire.

Dacă pătrundem în adîncul spiritului și semnificației acestor Directive și legiuri, dacă deslușim întru totul ce reprezintă ele pentru noi, atunci ne dăm seama de răspunderea noastră a fiecăruia în parte în cadrul marelui șantier al desăvîrșirii vieții celei noi din Patria noastră.

Munca și răspunderea colectivă, caracteristică fundamentală și dominantă a noii noastre ordini sociale, are la bază — și nu se poate concepe fără ea — determinarea precisă a funcției fiecărui ins, a fiecărei roțițe din marele angrenaj al vieții prospere din cuprinsul Patriei noastre. Ceea ce înseamnă că fără munca de răspundere și intensă a fiecărui ins, nu se poate asigura desfășurarea în bune condițiuni a muncii conștiințioase și constructive a colectivității.

Astfel, nu au deloc dreptate cei ce spun: „Nu eu răspund, alții au hotărît așa!“. O astfel de atitudine necorespunzătoare are la bază o conștiință socială nesănătoasă, dominată de indiferență sau de lipsă de interes pentru mersul înainte al colectivității în care trăiește.

Dacă privim în spiritul arătat mai sus sarcinile noastre prezente și imediat următoare, atunci dovedim capacitatea și maturitatea unei atitudini lucide și pozitive față de viitor.

După învățătura noastră creștină, timpul — datorită Providenței divine și capacității credinciosului creștin de a colabora cu aceasta — poartă în sine germeii viitorului, cu biruințele sau înfrîngerile lui. În curgerea lui, se pot dura, împlini atîtea izbînzii și bucurii, cîte zămislesc o muncă de răspundere și constructivă.

Astfel, anii care ne stau în față și pe care-i dorim cu feroare să fie anii victoriilor viitoare, încep sub auspiciile mult promițătoare ale noilor Directive, care cuprind hotărîrea fermă a întregului nostru popor de a munci cu abnegație pentru traducerea lor în viață, pentru dezvoltarea multilaterală a Patriei, pentru întărirea și înflorirea națiunii noastre socialiste.

Viitorul nostru este oglindit în vastul program de muncă pentru înflorirea Patriei noastre, elaborat de înțeleapta și incercata noastră ocîrmuire de stat. Cuprindem acest viitor prin dorința noastră fierbîntă de a-l vedea înfăptuit cît mai deplin și cît mai curînd. Asigurăm acest viitor în măsura în care sporim munca harnică și de răspundere, necesară realizării unui ideal atît de mare.

Cu încredere și cu speranță, privim în mod deschis spre viitor, pentru că perspectivele lui sînt promițătoare și clare. Către acest viitor pășim bărbătește, făcînd fiecare un sfînt legămint: acela de a nu precupeți nici un efort, nici o jertfă pentru a face din zilele, săptămînile și lunile anului 1968 — prilej de a munci asiduu pentru zidirea fericirii de viitor a Patriei noastre. Sîntem cu toții gata să ne slujim Patria cu abnegație, devotament și iubire, sîntem ferm hotărîți să-i dăruim totul Republicii noastre Socialiste România pentru neconținută ei întărire și înflorire!

C. Sîrbu

Adunarea Eparhială

Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia și Sibiu s-a întrunit în sesiune ordinară de lucru la 10 decembrie 1967, la Sibiu, sub președinția I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin al Ardealului. Membrii Adunării au participat mai întîi la Sf. Liturghie, în capela Institutului Teologic, unde s-a făcut și invocarea Sf. Duh.

Lucrările Adunării Eparhiale s-au desfășurat în sala festivă a Institutului Teologic.

Înainte de a se intra în ordinea de zi, s-au propus și trimis telegrame ocazionale: Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, Domnului Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri, Prea Fericitului Părinte Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, și Domnului Profesor Dumitru Dogaru, Secretarul General al Departamentului Cultelor.

După aceea, I. P. S. Mitropolit Nicolae a deschis ședința printr-un cuvînt adresat reprezentanților clerului și credincioșilor din Arhiepiscopia Sibiului, mărturisind bucuria să are bun prilej să lucreze împreună cu ei la rezolvarea diferitelor probleme bisericesti.

A amintit apoi săvîrșirea din viață a Mitropolitului Nicolae Colan, a Arhierului Teodor Scorobef și a membrului Adunării Eparhiale Iuliu Mitrofan, în memoria cărora s-a păstrat un moment de reculegere.

I. P. S. Sa a remarcat că viața bisericească în cadrul Arhiepiscopiei s-a desfășurat, în anul 1967, pe linia tradițională, credincioșii manifestînd atașament neîmpuținat față de legea strămoșească, numită și lege românească, din care toți sorbim încontinuu energii noi. Unificarea din 1948 este un rezultat al acestei legi și de aceea s-a consolidat atît de repede și atît de puternic.

Scopul superior fixat azi de Biserică — a precizat I. P. S. Sa — „este sprijinirea muncii poporului român pentru o viață mai bună“.

Dacă „misiunea noastră este să rămînem una în legea strămoșească și să facem din această lege un izvor din care să sorbim mereu energii pentru ca să facem ca viața religioasă-morală să se ridice pe un plan superior“, apoi, „în epoca noastră, în care poporul român și-a realizat cele mai mărețe visuri, și în conlucrare cu naționalitățile conlocuitoare a pășit pe calea progresului, făcînd ca prestigiul țării să crească... între popoarele lumii, sîntem angajați și noi alături de toți în lupta pentru progres și pace“.

I. P. S. Sa a mai arătat și aceea că viața trebuie privită dintr-o perspectivă nouă și supe-

(Continuare în pag. 4)

rioară, lăsând la o parte tot ce a fost rău în trecut. „Învechite sint: ura, dezbinările, neînțelegerile și certurile între frați, care nu ne-au adus niciodată folos ci numai pagube, slăbindu-ne ființa”...

„Să privim înainte cu sufletul deschis” a adăugat I. P. S. Sa.

Întrindu-se în ordinea de zi, a fost prezentat mai întâi *Raportul general al secțiunilor unite* (întocmit de P. C. vicar Tr. Belasçu, raportor dl prof. I. Ivan), care a arătat, succint, fidel și documentat, evenimentele mai însemnate petrecute în 1967 în cuprinsul Arhiepiscopiei în ceea ce privește viața religioasă, administrativă, cultural-socială și economică.

Raportul a exprimat bucuria preoțimii și credincioșilor pentru așezarea I. P. S. Dr. Nicolae Mladin în scaunul Mitropoliei Ardealului, ca om atât de bine cunoscut, iubit și prețuit pentru activitatea sa bogată pe teren teologic, cultural și social, pentru blîndețea și iubirea cu care se dăruiește semenilor săi, pentru personalitatea sa multilaterală. S-a subliniat climatul de libertate în care se desfășoară viața religioasă în țara noastră; apoi participarea activă a unor delegați ai Bisericii la conferințe intercreștine peste hotarele țării, vizitele unor personalități proeminente din străinătate, colaborarea în spirit ecumenist cu celelalte culte religioase din Transilvania și sprijinul acordat Arhiepiscopiei noastre de ocîrmuirea de stat, prin Departamentul Cultelor.

Raportul Secției administrative-bisericești (întocmit de P. C. cons. D. Călugăr, raportor, P. C. prot. Dr. V. Coman) a reliefat contribuția preoțimii și credincioșilor la așezarea vieții pe temeliile păcii și dreptății sociale, necesitatea unei pastorații potrivite vieții celei noi din patria noastră și din lume, patriotismul luminos manifestat de preoți și credincioși etc.

Raportul a menționat evenimentele mai însemnate petrecute în Arhiepiscopie; a subliniat activitatea în protopopiate și parohii, colaborarea cu autoritățile locale de stat, activitatea harismatică-liturgică a preoțimii, raporturile frățești cu alte culte, sfințiri de preoți și biserici, rezultatul colectei pentru F.C.M. (251.446,65 lei) etc.

Raportul Secției culturale (întocmit de P. C. cons. I. Vlad, raportor dl Paul Constantinescu) a scos în evidență grija pentru îndrumarea preoțimii și credincioșilor în noile condiții de viață. La aceasta au contribuit publicațiile Centrului arhiepiscopesc. Preoții au luat îndrumări din conferințele de orientare, din cursurile ce se țin la Curtea de Argeș, din bibliotecile parohiale etc. A remarcat și activitatea Institutului Teologic din Sibiu, a Seminarului Teologic de la Cluj; precum și lucrările întreprinse pentru organizarea Muzeului bisericesc de la Alba Iulia.

Raportul Secției economice (întocmit de P. C. cons. I. Nicoară, raportor dl Dr. I. Georgescu), a arătat situația economică-financiară a Centrului Arhiepiscopesc, situația Fondului de asigurare, a atelierului de luminări, parcului de mașini, librăriei și tipografiei, aceea a gospodăriilor anexe, a materialelor de construcții și reparații, asistența socială, casa de pensii etc. Apoi: amenajarea Căminului preoțesc de la Sibiu, situația caselor de odihnă de la Păltiniș și Bazna, biroul tehnic, reparații la imobile, contribuția benevolă a credincioșilor, construcții, reparații și pictări de biserici etc.

La discuțiile asupra rapoartelor a luat cuvîntul, aducînd contribuții: P. C. prot. V. Coman, dl E. Furnică, P. C. prot. P. Boeriu, dl P. Deji, P. C. prot. N. Belea, dl prof. I. Ivan, P. C. prot. N. Cantor, P. C. rector S. Vlad, C. pr. I. Șarlea, P. C. prot. V. Negrea etc.

Ordinea de zi s-a încheiat prin prezentarea și aprobarea mai multor rapoarte speciale cu caracter economic-financiar, după care P. C. vicar Tr. Belasçu, în numele Adunării Eparhiale a exprimat mulțumiri pentru felul în care au fost întocmite și prezentate rapoartele Consiliului Arhiepiscopesc, bucuria tuturor pentru venirea I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin la cîrma Bisericii ardelen și asigurarea de sinceră colaborare a clerului și credincioșilor din Arhiepiscopie, a ostenitorilor de la Centrul Arhiepiscopesc și de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, pentru o activitate vie și rodnică.

Dl Dr. I. Georgescu, a exprimat aceleași simțăminte, reliefînd și însemnătatea colaborării strîns dîntre cler și mireni, colaborare ce se va menține permanent.

În cuvîntul de încheiere, I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin a scos în evidență încrederea reciprocă existentă între cler și credincioși, care „constituie temelia realizărilor noastre din dife-

Praznicile creștinești

de la sfîrșit și început de an la Centrul Arhiepiscopesc Sibiu

Marile praznice creștinești de la sfîrșit și început de an, ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezii s-au desfășurat la Centrul nostru Arhiepiscopesc din Sibiu, în atmosfera de pace pe care aceste sărbători le imprimă sufletelor noastre, dublate în acest an de bucuria venirii în scaunul mitropolitan a noului nostru Arhiepiscop, I. P. S. Sa Dr. Nicolae Mladin.

Începutul praznicelor l-a făcut tradiționalul concert de colinde, care au avut loc în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae și a unui mare număr de credincioși, în Catedrala mitropolitană, în cadrul vecerniei de Duminică, 24 decembrie 1967. Executate cu multă simțire, colindele au lăsat, prin frumusețea lor, o puternică impresie. Ele au fost executate de corul mixt al Catedralei, condus de P. C. prof. Gh. Șoima, iar un scurt cuvînt de învățătură a rostit cu acest prilej P. C. cons. I. Vlad.

Luni, 25 decembrie 1967, în prima zi de Crăciun, I. P. S. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă. Răspunsurile au fost date de corul Catedralei. La Priceasnă a fost citită Pastorală de Crăciun a I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, din care am învățat cu deosebire se însemnează bucuria creștinească a sărbătorilor și cum ea ne leagă de bucuria strămoșilor, am învățat cum să ne iubim Patria, poporul, pe om și omenirea în general, cum să fim făcători și iubitori ai păcii pe pămînt.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, I. P. S. Sa a rostit o caldă rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu pentru toate binefacerile revărsate asupra noastră.

În același duh ne-am rugat și marți, a doua zi de Crăciun, în cadrul Liturghiei săvîrșită de un sobor de preoți și diaconi, predicînd cu acest prilej P. C. prof. C. Sirbu, despre întruparea și misiunea Fiului lui Dumnezeu pe pămînt.

A treia zi de Crăciun, Sf. Liturghie a fost săvîrșită în același duh de simțire creștinească, de față fiind și I. P. S. Mitropolit Nicolae. Predică despre slujirea lui Dumnezeu și oamenilor în lumina exemplului dat de Sf. mucenic Ștefan a ținut C. pr. V. H. Bunea.

Duminică, 31 decembrie, sfîrșit de an. Întreaga țară se află sub impresia aniversării a două decenii de existență a Republicii noastre socialiste. Evenimentul se subliniază și în Catedrala plină de credincioși, unde, după Sf. Liturghie, se înalță polihroane pentru conducătorii noștri bisericești și de stat. De pe podiumul din mijlocul Catedralei, înaltul nostru Ierarh vorbește credincioșilor despre însemnătatea actului istoric de acum 20 de ani, cuvînt pe care îl reproducem în întregime în paginile gazetei noastre.

1 ianuarie 1968, prăznuirea Tăierii împrejur și a Sf. Vasile. Sf. Liturghie a fost săvîrșită de un sobor de preoți și diaconi, avînd în frunte pe P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belasçu. Erau de față numeroși credincioși precum și I. P. S. Mitropolit Nicolae. La sfîrșit, P. C. vicar a vorbit credincioșilor despre Tăierea împrejur a pruncului Iisus, viața pilduitoare a Sf. Vasile cel Mare și trecerea de la un an ce se sfîrșește la altul care începe.

De Anul nou 1968, spune printre altele P. C. Sa, trebuie să ne punem fiecare o problemă de conștiință: aceea de a fi la înălțimea chemării noastre atît în spiritul îndrumărilor pe care ni le dă Sf. noastră Biserică, cît și în spiritul înțeleptelor măsuri luate de înalta noastră ocîrmuire de stat pentru întărirea familiei, pentru

ritele sectoare ale Bisericii”. Această încredere este întru totul trebuitoare pentru bunul mers al vieții bisericești și religioase.

În numele Adunării Eparhiale, I. P. S. Sa a exprimat recunoștința Departamentului Cultelor pentru sprijinul acordat. „Aceasta ne obligă să ne dăruim toată ființa noastră pentru propășirea poporului; ... prin munca noastră să contribuim la propășirea și dezvoltarea Patriei noastre scumpe”.

După îndemnuri asemenea celor de mai sus, I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin a mulțumit tuturor pentru participarea activă la lucrări și a declarat închisă sesiunea Adunării Eparhiale din anul 1967.

D. Călugăr

propășirea și înflorirea necontenită a Patriei noastre.

După terminarea Sf. Liturghii, urmează un Te-Deum, săvîrșit de către I. P. S. Mitropolit Nicolae, la sfîrșitul căruia s-au înălțat polihroane pentru Căpeteniile bisericești și de Stat și pentru credincioșii prezenți.

În continuare, la Reședința mitropolitană a avut loc o recepție în cadrul căreia a vorbit P. C. vicar Tr. Belasçu, care, în numele colaboratorilor din Arhiepiscopie, aduce înaltului nostru Arhiepiscop urări calde de sănătate și întru toate bună sporire cu prilejul Anului nou, zăbovind asupra folosirii cît mai drepte a fiecărei clipe, a marelui dar pe care-l avem: viața, și dorind noi succese pentru anul 1968.

La urare a răspuns I. P. S. Mitropolit Nicolae, care arată printre altele că: „anii nu trec, ci se sedimentează în sufletul nostru și devin germeni de viață nouă, de energii, un zăcămint viu, ca pe baza lui să privim cu încredere anii care vin.

Trecutul trăiește în noi, în popor, ca o energie de viață nouă și ne îndrumază, astfel, către viitor”. De aceea, la sfîrșit de an și la începutul unui an nou, nu simțim melancolie, ci bucuria împlinirilor. Simțind acest lucru, privim înainte cu optimism și tindem să amplificăm viața și s-o ridicăm pe culmi. Căci din dinamismul sădit de Dumnezeu în viața noastră, izvorăște năzuința spre o desăvîrșire ce nu se termină niciodată.

„Totmai în aceasta constă și fericirea noastră: tendința necontenită spre progres, spre tot mai binele vieții noastre, spre autodepășire continuă”.

I. P. S. Mitropolit Nicolae a amintit apoi activitatea Bisericii noastre pe plan intern și extern, colaborarea frățească cu celelalte culte religioase de la noi din țară etc., în încheiere îndemnînd pe colaboratorii I. P. S. Sale la muncă susținută, animați de duhul înfrățirii și dragostei, pentru binele Bisericii și propășirea Patriei noastre dragi.

Simbătă, 6 ianuarie 1968, Botezul Domnului, cînd deasemenea, în Catedrala mitropolitană, se slujește Sf. Liturghie arhierescă de către I. P. S. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

După Sf. Liturghie, I. P. S. Sa rostește un înălțător cuvînt de învățătură, tîlmăcind, printre altele, sensul „Epifaniei” sau „Arătării”, cum mai este numit Botezul Domnului, cu care prilej „s-a descoperit cine este Iisus Hristos, ce daruri și ce puteri are”.

De aceea, „pentru noi, credincioșii creștini, acest moment din viața lui Iisus Hristos este un moment de bucurie, de tresăltare a sufletului, pentru că El vine să ne mintuiască”. În continuare, I. P. S. Sa arată că și în viața noastră există acest moment de răscruce, care ni s-a arătat în viața Mintuitorului la Botezul din Iordan. Orice nou născut „se dezvoltă trupest și sufletește pînă cînd ajunge la vîrsta de răscruce, în care — după ce a primit tot ceea ce putea primi de la familia sa, de la societate — el însuși își dă seama de chemarea sa și pășește în societate ca să-și împlinească această misiune.

De aceea, se cade ca — precum la Botezul Domnului, cînd Dumnezeu-Tatăl a arătat tuturor cine este Iisus Hristos — și noi, cînd sintem la momentul de răscruce al vieții, să ne rugăm ca bunul Dumnezeu să ne descopere ce chemare avem și să ne călăuzească pașii spre chemarea ce ne-a dat-o. Pentru că adevărata mulțumire, adevărata fericire în viață stă în a pași în făgașul vocației, întrucît numai așa înflorește, se desăvîrșește personalitatea omului — slujind obștei, binelui comun”.

Nu trebuie să uităm însă că „există o chemare de bază, care pătrunde toate celelalte chemări. Aceasta este chemarea de a sluji, care ni s-a descoperit în Iisus Hristos, care a venit — cum însuși spune — ca să slujească omenirii, să slujească pînă la jertfa de sine. Indiferent unde slujim și ce lucrare avem, la baza tuturor chemărilor omenești stă această chemare generală: a sluji pe om, poporul, omenirea, punînd în slujba lor toate capacitățile”.

A urmat apoi sfințirea apei, după care I. P. S. Sa a botezat cu apă sfințită, din fața Sf. Altar, pe toți credincioșii prezenți în Catedrală.

La capătul acestei scurte cronici vom spune deci că Sf. sărbători ale Crăciunului, Anului Nou și Bobotezii s-au desfășurat la Centrul nostru, ca de altfel în întreaga Arhiepiscopie a Sibiului, sub semnul păcii și dragostei frățești, ele constituind totodată un nou imbold de zidire creștinească, de rivnă sporită în muncă spre înălțarea Patriei și pacea lumii.

C. S. și V. B.